

Sygn. akt II Cz 161/16

POSTANOWIENIE

K., dnia 7 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Wojciech Vogt

Sędziowie: SSO Barbara Mokras – spr.

SSO Janusz Roszewski

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2016 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela (...) (...)zS.w W.

przeciwko dłużnikowi M. S.

o egzekucję świadczeń pieniężnych

na skutek skargi dłużnika

na bezczynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Mokotowa w W. M. P. w sprawie o sygn. akt Km 134137/14 w postaci nieuaktualnienia zajęcia świadczenia z ZUS

w przedmiocie zażalenia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Mokotowa w W. M. P.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Krotoszynie

z dnia 26 stycznia 2016 r., sygn. akt I Co 1352/15

p o s t a n a w i a :

1. zmienić punkt 1. zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że ustalić wysokość opłaty egzekucyjnej na kwotę 9.528,79 zł;

2. oddalić zażalenie w pozostałym zakresie.

SSO Barbara Mokras SSO Wojciech Vogt SSO Janusz Roszewski

Dnia 7 czerwca 2016 roku

Sygn. akt II Cz 161/16

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 stycznia 2016 r. Sąd Rejonowy w Krotoszynie na podstawie art. 759 § 2 k.p.c. zmienił z urzędu prawomocne postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Mokotowa w W. M. P. z dnia

21 września 2015 r. w ten sposób, że ustalił opłatę egzekucyjną na kwotę 5.753,79 zł, w tym podatek należny na kwotę 1.075,91 zł i nie obciążył dłużnika M. S. kosztami postępowania skargowego.

Od powyższego postanowienia wniósł zażalenie Komornik Sądowy zaskarżając je w całości i wnosząc o jego uchylenie, ewentualnie – o jego zmianę poprzez ustalenie wysokości opłaty egzekucyjnej w kwocie 9.528, 79 zł wraz z należnym podatkiem VAT.

Skarżący zarzucił zaskarżonemu postanowieniu naruszenie przepisów art. 39, 49 ust. 1 i 2 oraz 53 a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z art. 49 ust. 2 zd. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (j.t. Dz. U. z 2015, poz. 790 ze zm.) w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela [...] komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, jednak nie niższej niż 1/20 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

Analiza akt egzekucyjnych Km 134137/14 wskazuje, że w toku postępowania Komornik Sądowy nie wyegzekwował żadnej należności, a w dniu 14 września 2015 r. do Komornika Sądowego wpłynął wniosek wierzyciela o umorzenie postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. (k. 102). Oznacza to, że – wbrew stanowisku skarżącego – Komornikowi Sądowemu nie przysługiwała opłata stosunkowa na podstawie art. 49 ust. 1 powołanej ustawy, lecz opłata stosunkowa w pomniejszonej wysokości, tj. 5% - zamiast 15 lub 8 % - wartości świadczenia (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia

16 grudnia 2005 r., III CZP 116/05, OSNC 2006, nr 12, poz. 2356; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2009 r., III CZP 142/08, OSNC 2009, nr 12, poz. 163).

Należy jednak przyznać rację skarżącemu, że świadczeniem pozostałym do wyegzekwowania, w rozumieniu art. 49 ust. 2 zd. 1 powołanej ustawy, jest także świadczenie spełnione przez dłużnika bezpośrednio wierzycielowi, jeżeli nastąpiło to po zawiadomieniu dłużnika o wszczęciu egzekucji. Wynika z faktu, że - zgodnie z art. 804 k.p.c. - organ egzekucyjny nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym, co oznacza, że gdy dłużnik w toku postępowania egzekucyjnego spełni świadczenie do rąk wierzyciela, a ten nie zażąda umorzenia postępowania, organ egzekucyjny zobligowany jest kontynuować egzekucję zgodnie z treścią tytułu wykonawczego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2009 r., III CZP 82/09, OSNC 2010, nr 5, poz. 67).

Jak wynika z akt egzekucyjnych Km 134137/14, wierzyciel w dniu 27 października 2014 r. wystąpił o egzekucję świadczenia pieniężnego w łącznej wysokości 179.544,82 zł, przy czym wysokość dalszych odsetek stanowiła kwotę 47,93 zł dziennie. Uzasadnione jest zatem twierdzenie skarżącego, że na dzień złożenia przez wierzyciela wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania wynosiła łącznie 190.575,88 zł, do której to kwoty należy zaliczyć także kwotę 75.500,00 zł, uiszczoną przez dłużnika w toku egzekucji bezpośrednio wierzycielowi.

Zasadnie zatem skarżący domagał się – ewentualnego - ustalenia opłaty egzekucyjnej w wysokości 9.528,79 zł i w tym zakresie zażalenie podlegało uwzględnieniu, o czym – na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c., orzeczono, jak w punkcie 1. sentencji postanowienia.

W pozostałym zakresie zażalenie podlegało oddaleniu.

W zakresie żądania skarżącego ustalenia kwoty opłaty egzekucyjnej wraz z należnym od tej kwoty podatkiem VAT, należy wskazać, że pobieranie przez komorników sądowych podatku VAT ponad nominalną sumę opłaty egzekucyjnej, ustaloną na podstawie obowiązujących przepisów, nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach prawa.

Wynika to z faktu, że w obecnie obowiązującym stanie prawnym brak jest przepisu, który by *explicite* stanowił o tym, iż opłatę egzekucyjną pobieraną przez komornika sądowego, będącego podatnikiem obowiązany do rozliczenia podatku od towarów i usług, podwyższa się o odpowiednią kwotę podatku od towarów i usług. W ocenie Sądu Okręgowego orzekającego w niniejszej sprawie, podstawą obciążenia strony postępowania egzekucyjnego tego rodzaju podatkiem od towarów i usług mogłaby być tylko regulacja prawna wyraźnie zezwalająca do podwyższenia opłaty egzekucyjnej o kwotę takiego podatku (per analogiam: uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., III CZP 11/97, OSNC z 1997 r., nr 8, poz. 102, uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2006 r., III CZP 127/06, OSNC z 2007 r., nr 10, poz. 150, uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 1995 r., III CZP 4/95, OSNC z 1995 r., nr 5, poz. 79, uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2007 r., III CZP 95/06, OSNC z 2007 r., nr 12, poz. 179, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 kwietnia 2016 r., sygn. akt SK 67/13). Należy uznać, że bez istnienia takiej podstawy nie ma podstaw do pobierania opłaty egzekucyjnej ponad wysokość ustaloną w przepisach art. 49 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (j t. Dz. U. z 2015 r. , poz. 790).

Dlatego, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c., orzeczono jak w punkcie 2. sentencji postanowienia.

SSO Barbara Mokras SSO Wojciech Vogt SSO Janusz Roszewski